

NÚM. 12

2on TRIMESTRE

CURS 2018/2019

ÀGORA UPF

LA REVISTA DEL CONSELL D'ESTUDIANTS

EL CATALÀ, UNA LLENGUA EN DECADÈNCIA? Pàg. 02 QUÈ PASSA AMB ELS HORARIS DE LA UPF? Pàg. 04 "LA HISTORIA ME ABSOLVERÁ" Pàg. 07

LA REBAIXA DEL 30% DE LES TAXES UNIVERSITÀRIES: QUINA ÉS LA UNIVERSITAT QUE VOLEM? Pàg. 10 RECUPERANT LA UNIVERSITAT Pàg. 12

DE LES VAGUES D'AHIR LES DEMANDES D'AVUI: TORNA A SER 8 DE MARÇ Pàg. 14 ASSOCIACIONS Pàg. 16

Universitat
Pompeu Fabra
Barcelona

Consell
d'Estudiants

EL CATALÀ, UNA LLENGUA EN DECADÈNCIA?

Passejo pel carrer i observo un cartell en castellà. Engego la televisió i veig que la majoria de canals estan en castellà. Entro en una botiga i m'atenen en castellà.

NÚRIA ANENTO

M'adono queestic a Catalunya, que el català és la meva llengua materna i, que tot i això, no hi ha dia de la meva vida que no parli o llegeixi en castellà en algun moment. És llavors quan em pregunto

quin paper pren la llengua catalana en el panorama actual i si realment, se segueix parlant tant com abans.

A vegades, quanestic a la universitat m'adono del següent: som un grup de cinc persones, de les quals només una és castellanoparlant. Sovint, de forma inconscient, tots acabem parlant en el seu idioma matern, encara que no ens hagi demanat que canviem de llengua, i fins tot, sabent que ell també sap parlar català. En situacions així, prenc consciència de la feblesa del català davant del castellà.

Avui, he volgut anar més enllà i preguntar a la gent què en pensen. Mirant ara les respostes de l'enquesta, observo que la majoria pensa el mateix que jo. Tot i que el 61% de les persones que l'han respost asseguren que l'idioma que més parlen en el seu dia a dia és el català, el 58% afirma que cada cop es parla menys.

Els resultats em porten a confirmar que potser a casa molts parlem en català, però quan sortim, ja sigui per anar a la universitat, a la feina o a qualsevol lloc públic, ens veiem "obligats" a utilitzar el castellà freqüentment. I sí, he posat obligats entre cometes, perquè en realitat és decisió pròpia.

El fet que siguem nosaltres qui decidim canviar és el que em preocupa, ja que estem deixant perdre la nostra comoditat a l'hora de parlar, sense cap mena de necessitat. I ja no només parlem de comoditat, sinó d'identitat. La llengua ens identifica, ens fa ser nosaltres. No pot ser que tot i ser conscients que cada vegada està menys present a les nostres vides, no fem res per plantar cara a aquesta situació i aturar-la.

Ara arriba el moment més important. Us demano que valoreu el fet de poder parlar català, un idioma que ja ha estat en perill en diferents ocasions i que, tot i això, mai ha desaparegut perquè la gent no ha deixat que passés. No siguem nosaltres qui deixem marxar la llengua que ens identifica com a catalans. Estimem-la com es mereix. ■

SEMÀFOR

● ● ● VERD

El nou portal que es pot trobar a la pàgina web d'UPF Igualtat anomenat #AmbPerspectiva (el podeu trobar a: <https://www.upf.edu/web/igualtat/#ambperspectiva>)

Aquest portal sorgeix arran de la problemàtica que es va evidenciar després de la setmana de la Igualtat que va tenir lloc al voltant del passat 8 de Març. Després d'una campanya impulsada per UPFIgualtat les estudiants de tota la Universitat Pompeu Fabra van poder, a través del hashtag #AmbPerspectiva, denunciar aquelles assignatures els continguts de les quals tenien una manca evident de perspectiva de gènere. Existeixen recursos per la docència classificats segons els diversos àmbits del coneixement que trobem a la UPF. Encara que hi ha portals com el de Ciències de la Salut i de la Vida que estan en construcció, és una eina molt útil tant per les estudiants com per tot el personal docent de la universitat.

● ● ● TARONJA

La comunicació amb el deganat i els òrgans de decisió de la universitat i les estudiants.

Sembla que, si no és a través d'òrgans oficials, i moltes vegades ni tan sols així, la comunicació entre estudiants i el deganat i el secretariat de la universitat és pràcticament nul·la. També amb les associacions d'estudiants que agrupen les estudiants i recullen les demandes d'aquestes. Posant un exemple en concret el diàleg de les delegades dels últims cursos sobre les seves pròpies graduacions acaba essent inexistent. Les demandes no s'escolten, no es donen alternatives ni s'obren a noves propostes sobre aquesta jornada que, teòricament, ha de ser un moment festiu fet per i per a les estudiants del darrer curs. Tot i que les anades i vingudes de correus electrònics són fluides, el contingut i les solucions són, més aviat, minses i poc viables.

● ● ● VERMELL

La negativa del vicerectorat a seguir oferint un dels dos blocs d'optatives (Medicina Comunitària i Neurociències) al 5è curs de medicina.

Durant aquest curs, les estudiants de medicina que no marxen d'intercanvi el tercer trimestre tenen, tradicionalment, l'opció d'escollir entre dos blocs d'assignatures optatives. Aquest any, la vicerectora, ha decidit que un d'aquests dos blocs s'eliminarà malgrat que ja hi haguessin estudiants matriculades. La seva justificació es basa en el no compliment de les ràtios mínimes d'estudiants per assignatura (20) com per poder-la impartir. Partint de la base que tant al grau de medicina com al de biologia humana les places que s'ofereixen a 1r són 60 i que durant els primers anys de carrera moltes es veuen obligades a abandonar-la i, a més, moltes estudiants opten per la mobilitat en aquest trimestre, és impossible que hi hagi 20 persones en cada optativa. Tot i que finalment han acabat mantenint aquestes opcions durant aquest curs, ha calgut una recollida de firmes per part de les estudiants que ja s'havien matriculat i una pressió d'aquestes i de les delegades de tots els cursos a la Junta de Facultat perquè es mantingui aquesta opció.

QUÈ PASSA ELS HORARIS LA UPF?

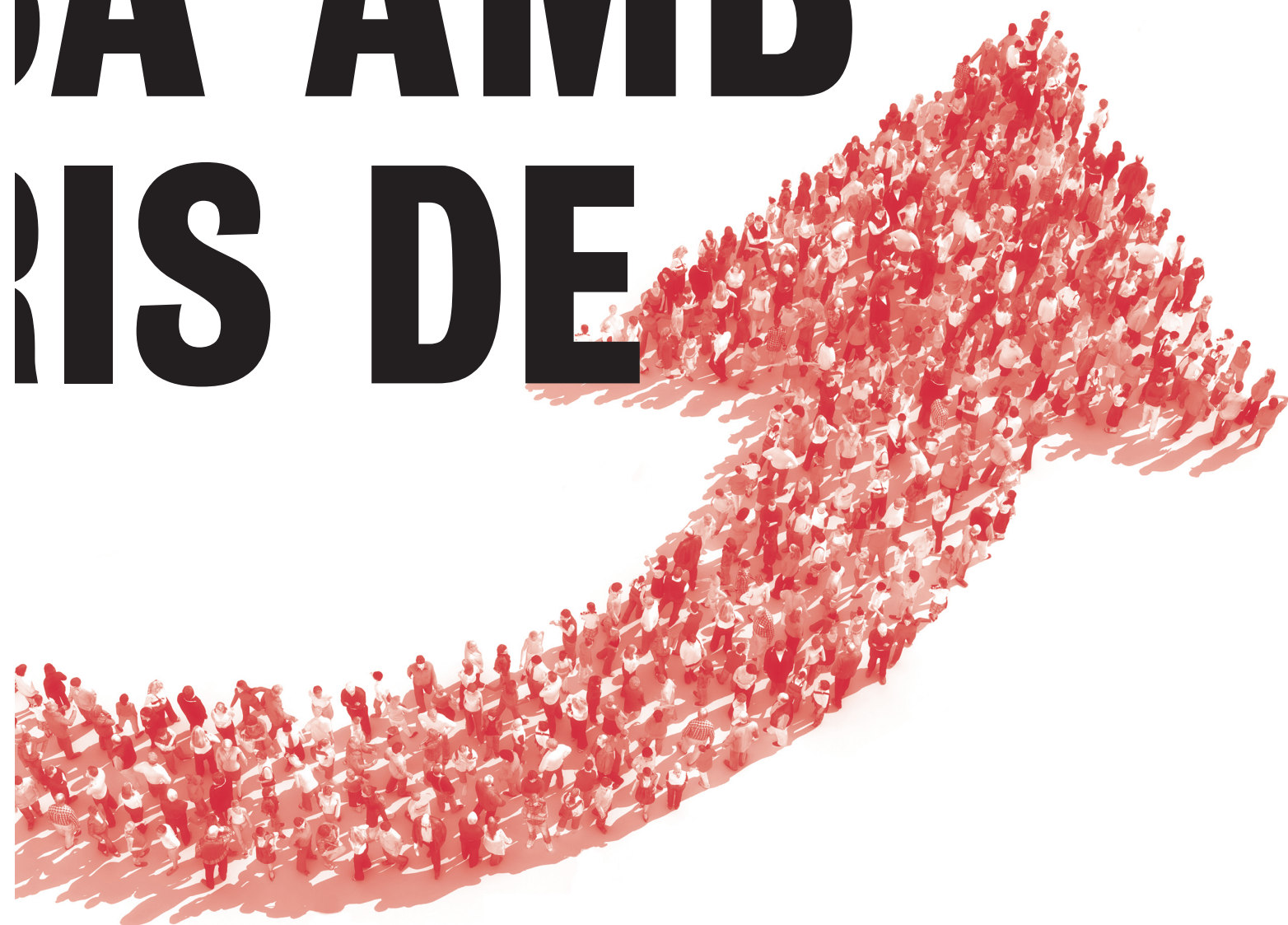

Aquesta és una de les preguntes més recurrents al Campus Mar. Jo em pregunto què li passa a la UPF perquè faci aquests horaris, però també què li passa a l'estudiantat.

CÈSAR-DARÍO CHAPARRO GIRALDO

Si agafem un horari qualsevol, podem veure com un dilluns tenim classe de 8.40 a 13, el dimecres potser una hora al començament del matí i una pràctica de 15 a 19 i el divendres de 8.40 a 17 hores amb només mitja hora de descans a mig matí i una hora per dinar. Una cosa que es pot extreure ràpidament és que aquests horaris són incompatibles amb uns horaris fixos d'altres afers de la vida que no són l'educació reglada i uniformitzant a la qual estem sotmeses. Molts cops ens han repetit les mateixes professores, en un intent benèvol de paternalisme,

SA AMB RIS DE

que deixem les activitats extracurriculars (sigui aprendre a tocar un instrument, una nova llengua, la jornada laboral o fer activisme polític) per poder anar millor a la universitat. Darrere d'aquesta frase que pot semblar gairebé un atac de la professora a l'estudiant, el que hi ha en realitat és una maquinària que cerca crear individus uniformes, on la seva prioritat ara són els estudis, però que en un futur serà el treball que tant ha envejat (i del qual han fet prou propaganda per a creure que realment vol aquest treball), individus que també seran competitiu per poder arribar a

aquell cim imaginari que ens creen, o ens fan crear: el de ser unes investigadores, unes advocades o unes comunicadores potser no de renom, però prou bones per a poder dir, orgullosos, que "som de la Pompeu" i alimentar així l'elitisme en el qual ens han adoctrinat, o com a mínim ho han intentat. I quan n'hi ha una, l'ego de la UPF sembla que sobrepassa els límits de la pròpia institució.

Els horaris també es poden llegir com la materialització de la ideologia Pompeu, com a estructuració d'unes assig-

QUÈ PASSA AMB ELS HORARIS DE LA UPF?

natures determinades i pensades per continuar produint i reproduint aquesta ideologia. Potser hem de fer en un trimestre 4 o 5 treballs, compaginant-los amb les pràctiques i, evidentment, amb la vida extrauniversitària, petit aspecte del nostre ésser que vol ser ofegat fins a la mort o l'alienació¹, si és que difereixen l'una de l'altra. I així definiria jo els horaris de la UPF, però quines són les conseqüències? Per començar i crec que més important els horaris exclouen les classes més populars per la incompatibilitat amb una feina que pugui donar estabilitat econòmica suficient per a poder dedicar temps a la universitat. Això en realitat entra en un bucle que acaba per l'abandonament de les classes per part de moltes estudiants que consisteix en uns preus irresponsables i impagables dictats pel Govern (és a dir, tots els partits que hi han estat des de la instauració de la "democràcia") que porta, en molts casos, a l'obligació de treballar per poder pagar els estudis. Però qui pot treballar per assumir les despeses universitàries dins d'uns plans i uns horaris que estan pensats per ocupar la totalitat de la jornada, potser per la quantitat d'hores destinades (a treballs i pràctiques, principalment), però també per la irregularitat dels horaris? Qui pot gaudir del seu temps lliure, aquell que ha de servir per fer el treball de cures amb nosaltres mateixes i per intentar revertir el problema dels horaris a través de qualsevol moviment que critiqui el sistema? Qui pot afirmar que la seva salut física (esport, ioga, etc.), psicològica (vida emocional) i social són les que els mateixos estudis que fem ens ensenya a entendre i solucionar?

Pel que fa a l'economia, només una fracció potser gran a la universitat (motiu pel qual les universitats també són un focus d'alienació, perquè suposa un microcosmos determinat que s'allunya de la realitat social) té totes les despeses cobertes per diferents motius -la família, les beques, els estalvis- però si ho contextualitzem en el total de la població catalana, el percentatge de població universitària és petit. Això porta inevitablement, dins de la societat elitista i academicista en què vivim, a la precarització laboral, l'exclusió social i l'enfortiment d'una adjudicació de rols a les diferents classes. I, per agreujar la situació, s'acaba accentuant directament la feminització de la pobresa, cosa que neix de la invisibilització del treball no remunerat (cures) que s'ha adjudicat històricament i cultural a les dones, a part del sostre de vidre, l'absència de dones a plans docents i a càrrecs directius, entre altres.

Parlant de l'estructura de les assignatures, analitzar la quantitat de classes que s'imparteixen en català donaria per un altre article, signe fefaent de la ideologia Pompeu que comentava: globalització en contra de la cultura, capitalisme en detriment d'allò que el poble ha creat al llarg de la història, la llengua en aquest cas. Però em limito a deixar aquestes petites llavors perquè cadascuna de vosaltres reflexioni sobre si la universitat a la qual ens trobem i de la qual formem part volem que sigui d'"ells", els que manen, els que ens manen, o "nostra", del poble, feta pel i per al poble.

Començava preguntant què els hi passa als horaris, però més que això hauríem d'aprofundir en què li passa al sistema perquè faci aquesta universitat. I, en última instància, aquests horaris, que acaben sent a la UPF el que les injustícies socials al poble. Per un costat, l'objecte de queixes diàries, repetitives i en no poques ocasions sense gaire anàlisi. Sumem-li el desistiment dels ens governamentals (de la universitat o de l'Estat) a executar allò que l'estudiantat o el poble exigeix; el simple exercici reformista que posa un pegat per amansir les masses. I per acabar, la creença final que aquelles estructures universitàries o estatals que organitzen la societat en què vivim i en què (ens) produïm són immutables, o que es poden canviar redactant un mer article per una revista de la universitat o votant cada 4 anys.

Però, res més lluny de la realitat, la situació a la qual ens trobem és fruit d'allò que hem sigut i d'allò per què hem lluitat i lluitem. Queda palès que la universitat catalana és un privilegi d'unes poques i, per tant, és la nostra responsabilitat com a poble reconèixer-ho i el nostre deure com a estudiants fer el possible per revertir aquesta situació. ■

Sí, els horaris de la UPF són desastrosos i s'haurien de canviar radicalment, però el problema segurament no neix tant d'aquests, sinó dels ideòlegs que porten aquesta universitat a ser com és.

¹ Alienació en dos estadis de l'individu. Per un costat a la persona mateixa: s'aconsegueix que, com que no es desenvolupa en cap altre camp que no sigui la carrera que cursa, li és molt més difícil (però no impossible) poder formar-se en quin és el seu paper a la societat i, per tant, acaba seguint les masses sense qüestionar les estructures de poder que l'oprimeixen i que la privilegien; sense entendre's com a objecte de la societat, sinó com a subjecte d'ella, portant ineludiblement a alienació d'ella mateixa com a persona. Això té com a conseqüència directa que el poble defensi interessos que no els pertanyen, que no els beneficiarà en el millor dels casos, però que els perjudicarà en la majoria d'ells. I per un altre costat, aquesta persona segurament sí que estarà informada i tindrà unes nocions teòriques de l'ètica i dels seus deures socials. Però, basant-se en el primer aspecte, acaba sent inactiva, i aliena els seus deures socials a altres persones que s'entenen com a objectes de la societat, com a individus que creen la societat i, per tant, la poden canviar. Dos exemples de comentaris típics podrien ser l'"estic d'acord amb la manifestació però tallar la carretera només fa que perjudicar les treballadores" (quan en realitat les empoderen) o l'"estic d'acord amb la vaga però em quedo a casa perquè ja hi va molta gent".

LA VEU DELS ESTUDIANTS

“

LA HISTORIA
ME ABSOLVERÁ

”

DANIEL CAMILO HERRERA

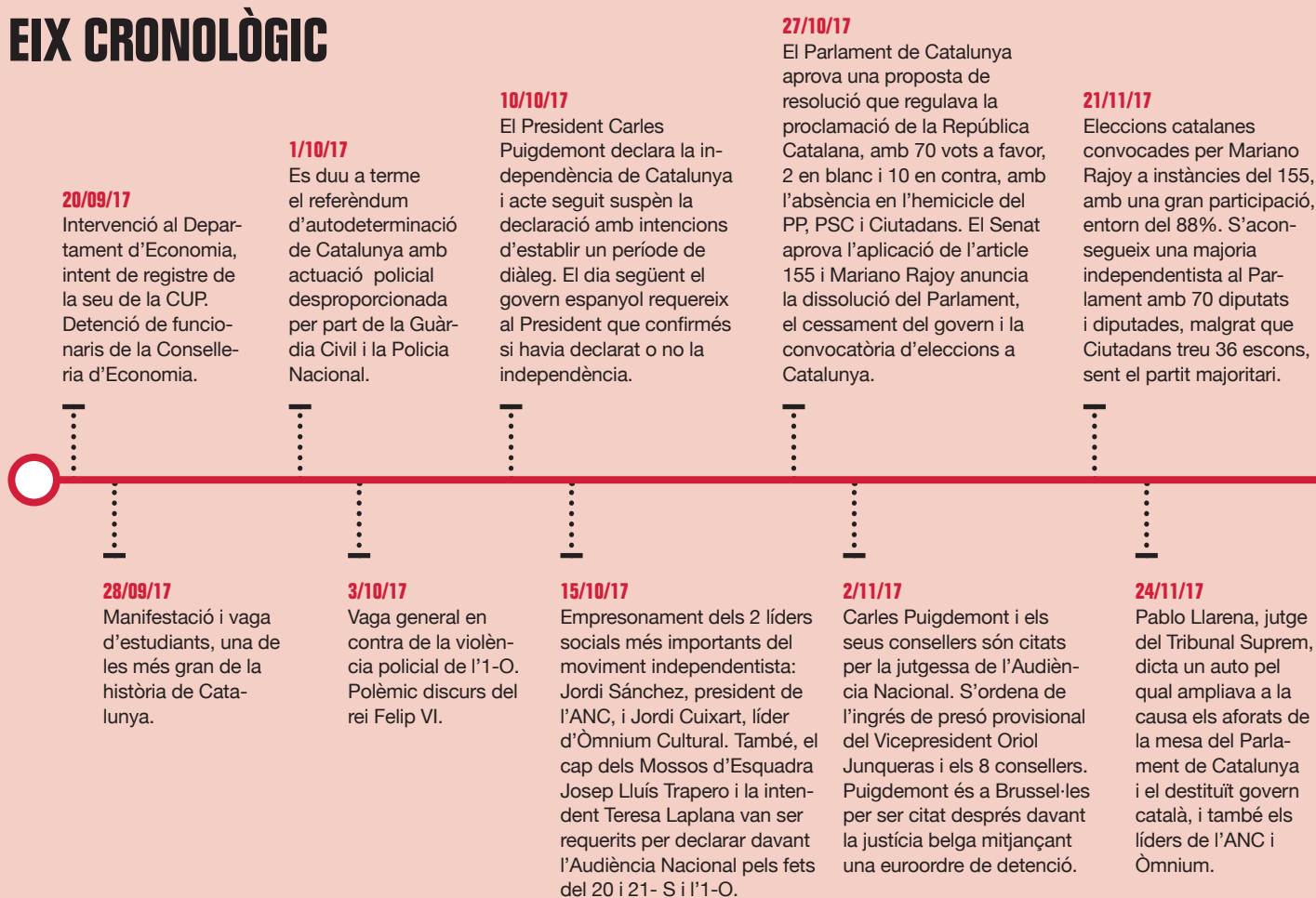
Ja ho deia Fidel Castro, la història és la manera per saber què va passar i per què. Malgrat tot, la història és manipulable. Veiem a *1984*, la famosa novel·la distòpica de George Orwell, com una gran maquinació orquestrada per un govern opressor manipula a la seva societat per odiar la democràcia, els drets i les llibertats. Veig amb por com el que passa a aquest llibre està passant en el món real.

Catalunya és una terra que ha patit molt durant segles, des de l'opressió de la llengua catalana fins a la retallada de drets civils, polítics i socials. Tanmateix sempre ha estat un motor de canvi a la Península, cosa que pot explicar molts dels fets que succeeixen avui. El que vull intentar transmetre és el fet que tot i els avenços democràtics que hi han hagut, sobretot a Catalunya, l'essència franquista de les altes esferes polítiques i judicials espanyoles no ha marxat.

L'1 d'octubre de l'any 2017 és una data històrica per Catalunya i pel món sencer. És el dia en què la gent, independentistes o no, però demòcrates, van plantar cara a un Govern corrupte que va intentar acabar amb el Referèndum d'autodeterminació amb cops de porra i pilotes de goma contra votants, des de nens i nenes a gent d'avançada edat. Però és que ja vam veure com la capacitat de mobilització del poble català és sorprenent, com per exemple el 20-S, quan les persones vam defensar les nostres institucions i els nostres representants, tot de manera pacífica davant la intimidació de les forces d'ocupació. O el 28-S, amb la vaga i manifestació d'estudiants més gran de la història de Catalunya, amb motiu de defensa del Referèndum de l'1- O. Totes aquestes convocatòries, tots aquests actes de defensa de la democràcia, van calar fortament a la gent, incloent-me a mi mateix.

El 31 de setembre vaig anar a la meva antiga escola de primària, a Vic, a passar la nit allà per tal de no tancar l'escola per permetre la votació de l'endemà. L'ambient era inspirador. Tots units, tots rient, tots decidits a aconseguir un objectiu pel qual tant ens havíem mobilitzat: la celebració del Referèndum. Ben d'hora el matí ens vam aixecar i vam deixar tot enllestit per les urnes i els votants. Torno a la meva casa a dutxar-me i esmorzar. Obro la tele, miro el mòbil, i quedo parat. Polícies trencant vidres de les escoles, atacant les persones i emportant-se les urnes. El sentiment d'incrèdilitat, d'impotència, de ràbia, de tristesa i les llàgrimes, van venir de cop a mi i segur que a molts i moltes de vosaltres. De seguida vaig tornar a la meva escola, tot passant per unes altres plenes de persones, a defensar l'exercici democràtic. Va ser una jornada d'emocions fortes que van més enllà de l'independentisme, -->

EIX CRONOLÒGIC

toquen directament la dignitat de tot un poble. L'1-O va marcar un abans i un després en la història com el dia en què la dignitat i la justícia va guanyar enfront de la violència i la repressió. El 3-O vam esdevenir un poble empoderat que va sortir al carrer a dir sí a la democràcia i no a la violència de l'Estat. El 10-O vam patir la desil·lusió davant el desig frustrat de ser independents. El 27-O vam proclamar la República per fi amb gran emoció.

Però totes aquestes emocions, tota aquesta il·lusió als ulls, tot aquest empoderament va ser esgarrat. El dia 15 de novembre vam veure com l'Estat espanyol utilitzava la justícia per segrestar als 2 líders socials més importants de l'independentisme, en Jordi Sán-

chez de l'Assemblea Nacional Catalana i en Jordi Cuixart d'Òmnium Cultural. Acusats tots dos per delictes de rebel·lió i de sedició per haver-se pujat a un cotxe de la Guàrdia Civil quan havien demanat permís per fer-ho per tal de desconvocar la concentració, tot demanant pacifisme sempre. Mentre estàvem celebrant la proclamació de la República, el Senat estava aprovant l'aplicació de l'article 155 pel qual se suspenia l'autonomia de Catalunya i cessava el govern de la Generalitat. I gràcies al fet de ser un full en blanc molt fàcil d'interpretar, el Gobierno va aprofitar per dissoldre tot el Parlament de Catalunya i convocar eleccions autonòmiques, competència que recau en el President de la Generalitat. A poc a poc estaven trencant tot un moviment,

per la por ell, per la por a que trenquéssim el seu gran règim del 78 tan ben dissenyat de manera que tot canviï perquè no canviï res.

El dia 2 de desembre vam viure amb indignació com s'empresonava el Govern de Catalunya, mentre que altres es van mantenir a l'exili. Vam veure com cadascun i cadascuna dels personatges més destacades de l'independentisme eren segrestades per l'estat o obligades a exiliar-se lluny de sa casa. Per sumar-li, la repressió de l'Estat no es va quedar només en els i les líders, sinó que va anar cap a qualsevol persona que en formés part de les mobilitzacions per l'autodeterminació, amb una policia política que ha arribat a detenir gent sense ordre judicial. Tot per crear

22/12/17

S'amplia la investigació per delictes de rebel·lió a Anna Gabriel, Marta Rovira, Marta Pascal, Mireia Boya, Artur Mas, i Neus Lloveres, per pertànyer a la comissió organitzadora del Referèndum de l'1-O i pel seu suport i activitat en el procés separatista.

25/3/18

Detenció de Carles Puigdemont a Alemanya. El 5 d'abril surt en llibertat sota fiança a instàncies de la justícia alemanya, tot descartant el delictes de rebel·lió al·legant que el delictes no s'havia produït.

2/6/18

El nou Govern de la Generalitat pren possessió del càrrec i es posa fi a la intervenció de la Generalitat per part del Gobierno, amb una permanent amenaça de l'aplicació de l'Article 155.

21/12/18

Celebració del Consell de Ministres espanyol a Barcelona un any després de les eleccions imposades. Manifestacions arreu Catalunya, amb especial intensitat a Barcelona per les fortes càrregues policials.

12/2/19

Comencen dels judicis.

23/3/18

Pablo Llarena també ordena l'ingrés a presó de la Presidenta del Parlament Carme Forcadell, fet que dona pas a una nova onada de consternació.

14/5/18

Després de mesos de bloqueig del Parlament a causa dels intents d'investidura tombats pel TC a petició d'un recurs presentat pel Gobierno, el 14 de maig s'investeix a Quim Torra. Amb una majoria simple d'ERC i JuntxCat, amb abstenció de la CUP.

1/10/18

Primer aniversari del Referèndum de l'1 d'octubre, amb intenses protestes acompanyades de càrregues policials per part dels Mossos d'Esquadra.

1/2/19

Trasllat dels presos i preses polítiques a Madrid.

por, tot per intentar acabar amb nosaltres. I si no utilitzen aquestes vies, la manipulació mediàtica és la seva forma de fer-nos veure com l'enemic de la democràcia davant dels ciutadans d'Espanya. La seva influència en els mitjans de comunicació han aconseguit que molta gent ens vegi com a colpejats en comptes que vegin com els seus governs corruptes els roben a la cara.

Estem en un moment de gran incertesa social i política per la manca de lideratge, per la constant amenaça dels aparells opressors de l'Estat i per una falta d'estratègia comuna que en el seu moment ens va permetre arribar a objectius clars com la celebració del Referèndum. Però ara tenim una oportunitat més de mostrar la nostra

part més combativa i unida com a poble. El dia 12 de febrer comencen els judicis contra els presos i les preses polítiques catalanes: Oriol Junqueras, Carme Forcadell, Josep Rull, Jordi Turull, Dolors Bassa, Jordi Sánchez, Jordi Cuixart, Raül Romeva i Joaquim Forn. És un judici diferent, un judici amb una sentència ja escrita. Un judici amb jutges titella que estan disposats a jutjar no només als presos i preses, sinó a la democràcia en si.

Judicialitzar un conflicte polític, tot rebutjant el diàleg en infinitat d'ocasions, és un delictes en contra de la democràcia. Utilitzar la força policial per evitar manifestacions és un delictes contra la democràcia. Jutjar una votació de més de 2 milions de

persones és un delictes contra la democràcia. Blindar Barcelona amb policia per celebrar un consell de ministres és falta de legitimitat. Amençar la sobirania de Catalunya és por a la democràcia. Pactar amb l'extrema dreta és blanquejar el feixisme. Manipular els mitjans de comunicació és opressió. Perseguir a persones implicades en l'independentisme és repressió.

Com deia Fidel Castro: "La historia me absolverá". Doncs nosaltres farem història, i els estudiants serem la punta de la llança que tombarà el seu règim del 78, règim de por, de repressió i d'un franquisme que mai ha mort. Ells volen jutjar a la democràcia, nosaltres canviarem la història i els jutjarem a ells: condemnarem l'Estat. ■

**LA REBAIXA
DEL 30%
DE LES TAXES
UNIVERSITÀRIES:
QUINA ÉS LA UNIVERSITAT
QUE VOLEM?**

XAN FERNANDO

En els darrers anys el moviment estudiantil ha tingut una demanda clara i específica: la rebaixa del 30% de les taxes universitàries a Catalunya, que suposen les més altes de l'Estat i estan al cap dels preus europeus¹. Els motius d'aquesta exigència són clars: revertir les retallades del govern de CIU, que l'any 2012 van suposar un augment del 66% dels preus públics universitaris, revertint per primer cop des de la dictadura la tendència a l'alça de població universitària a Catalunya.

En aquell moment, i des de llavors, se'ns va dir que les retallades no eren tals, que el sistema de beques (*Equitat*, de la Generalitat, i generals del Ministeri d'Educació, Cultura i Esports) garantirien l'accés a la Universitat de qualsevol persona. Aquest sistema de beques, però, té dos problemes fonamentals: el primer i principal és que no s'adreça a la cobertura de totes les despeses addicionals que comporta estudiar a la Universitat, com l'habitatge, el material o el transport, així com el cost d'oportunitat de deixar de treballar durant els estudis; aquesta situació s'agreuja amb l'aplicació del Pla Bolonya, i encara més a la Pompeu Fabra, on el sistema d'avaluació única es troba proscrit per les elits universitàries. La barrera es fa encara més ferint quan parlem de les dones de les classes populars, encarregades en exclusiva del treball de cures de les seves famílies. El segon problema és que les beques es donen després d'haver pagat la matrícula, una barrera especialment dissuasiva a les famílies amb pocs ingressos.

Se'ns ha dit, també, que la rebaixa dels preus universitaris és regressiva, és a dir, que a causa de la infrarepresentació de les classes populars a la Universitat, sufragar amb impostos una rebaixa general, que no té en compte el nivell d'ingressos, beneficia a les persones amb més renda. Això és una veritat a mitges. En primer lloc, perquè suposa que l'estructura de la població universitària (amb una clara sobre-representació de les classes més altes de la societat) no pot ser canviada. En segon lloc, perquè es fa des d'una perspec-

tiva reduccionista de l'aplicació de les polítiques públiques. Així, nosaltres creiem que la rebaixa dels preus públics ha d'anar acompanyada d'altres mesures, com són l'augment quantitatiu i qualitatiu de les beques, possibilitant, per exemple, les beques salari que ja funcionen a altres països del nostre entorn. Una altra mesura necessària seria una pujada dels impostos a les rendes més altes, com venen exigint determinats partits polítics any rere any als pressupostos, de manera que veritablement tinguin un caràcter progressiu, seguint una lògica que sembla acceptable per qualsevol estàndard mínim de justícia social: qui més té, més paga.

D'aquesta manera, el model d'universitat que hem defensat no es restringeix a uns preus públics més baixos. La universitat que defensem és el d'una universitat pública i de qualitat, accessible a tothom, amb un sistema de beques salari que garanteixi l'accés a totes les persones, independentment de la seva classe social. El sistema que tenim de referència és aquell amb una estructura impositiva progressiva, on les rendes més altes, que suposen una part ínfima de la població, paguin més en benefici de la immensa majoria social. Una universitat, també cal dir-ho, allunyada del model mercantilitzador que va començar el Pla Bolonya i que segueix l'Estat espanyol, seguint les directives de l'FMI i la Unió Europea.

La rebaixa de taxes, d'aquesta manera, suposa únicament una mesura paliativa a la situació de necessitat en la qual es troba el sistema universitari català; és una mesura necessària, però no suficient. Hem vist amb il·lusió el naixement d'una nova iniciativa que ens apropa més a aquest model d'Universitat, una ILP que busca blindar, per llei, la baixada de preus públics per garantir l'accés a totes les persones i invertir la tendència de pèrdua d'estudiants. Però la ILP ha de ser el primer pas cap a un model universitari més just i accessible, per arribar a allò que és el que sempre hem defensat: una Universitat pública, catalana, feminista i de qualitat. ■

¹ Dades de l'informe de l'OSU "¿Por qué precios tan distintos?" del curs 2016/17; <http://www.observatoriuniversitari.org/es/2017/01/25/por-que-precios-tan-distintos/4/> i de l'informe de l'OSU "El cost d'estudiar a Europa"; *Evolucio_preus_publics_Catalunya_juliol2017*

RECUP LA UNIVI

El moviment feminista ha tingut una repuntada en els anys més recents. Ho hem vist al carrer, en les nombroses i massives mobilitzacions que han posat la veu de les oprimides sobre la taula.

ANNA CARULLA

És una veu que reclama condicions per una vida més vivible, i que anuncia que no defallirà fins a aconseguir-la. Experimentem diàriament que el masclisme és present a totes les esferes de la vida i, en conseqüència, també habita en els nostres campus, es reproduïx en les nostres facultats, es transmet en les nostres aules i s'estén fins a les nostres relacions personals. Això, les dones, ho sabem bé.

Observem en l'àmbit universitari una constant invisibilització de les dones: no les trobem en les explicacions dels nostres professors i professores, ni tampoc ocupant llocs de direcció a les universitats... Només les veiem en sectors precaritzats, anant de bòlit i buscant la conciliació amb la vida fora la comunitat. I aquestes dinàmiques sempre han estat així. Imagineu-vos! Quants d'anys experimentant una educació pública impregnada de mas-

clisme i LGBTIfòbia a tots els seus nivells. Però no us amoïneu, hem alçat la veu, sí, però també hem trobat mecanismes per revertir la situació.

Ara fa 11 anys es va aprovar el primer Pla d'Igualtat Isabel de Villena de la UPF. La potència de les nostres demandes ha fet créixer el marc normatiu existent en matèria d'igualtat de gènere i ha enfortit la Unitat d'Igualtat de la Universitat que, amb

ERRANANT ERSITAT

voluntat de fer passes cap a una universitat igualitària, va revisar aquest pla, elaborant-ne un de nou. Aquest II Pla d'Igualtat Isabel de Villena va ser aprovat el 2018, i va néixer d'un procés que comprenia una sèrie de fases: es duia a terme un diagnòstic de la situació actual en matèria d'igualtat, del qual va sorgir un esborrany que es va negociar amb treballadores i treballadors per donar peu a un ambiciós procés participatiu. Aquest últim és especialment remarcable, perquè es va tenir en compte l'opinió de les estudiants, que conformem una part molt gran de la comunitat universitària i, tot i això, sovint no som escoltades.

El Pla no es queda gens curt: es basa en cinc eixos sobre els quals cal emprendre un conjunt d'accions orienta-

des a revertir les dinàmiques que fins ara imperaven. Es tracta la necessitat de promoure una cultura igualitària, d'incorporar la perspectiva de gènere en la docència i en la recerca, de garantir la paritat en espais de participació, en millorar l'accés i el desenvolupament professional, i d'erradicar la violència masclista i LGBTIfòbica. A més, cal remarcar que, de forma externa al Pla d'Igualtat de la UPF, l'Agència de Qualitat Universitària ha establert unes guies per incorporar la perspectiva de gènere amb tota transversalitat als nostres estudis, fet que ens garanteix el compliment d'aquesta demanda.

És un avenç important: queda, de forma més detallada aquest segon cop, escrit sobre paper i aprovat per tota

la comunitat universitària, que no hi haurà impunitat per aquells qui perpetuen el masclisme i la LGBTIfòbia, i qui no volen canviar les condicions. Ja no admetrem més professors emparant-se en la llibertat de càtedra per no anomenar dones referencials. S'han acabat els requeriments de disponibilitat eterna que se'ns reclamen per ocupar posicions determinants en aquesta institució. Ja no serveixen les excuses que fomenten la bretxa salarial entre les treballadores. I prepareu-vos, perquè apaivagarem el model d'universitat-empresa que impregna tota la comunitat, que ens demana que disposem de temps eters, que no té en compte la doble feina que fem en la quotidianitat i que ens exclou com a estudiants, com a dones i com a dissidents. —

DE LES VAGUES D'AHIR LES DEMANDES D'AVUI: TORNA A SER 8 DE MARÇ

S'apropa el 8M i les estudiants ja ens comencem a organitzar. L'any passat vam viure el primer moment de mobilització en clau de vaga general feminista a Catalunya. La vaga s'havia fet extensible ràpidament després de la demostració de forces de les nostres companyes argentines. Enguany volem que la universitat sigui un altre cop un espai més de lluita en l'assoliment de les demandes del dia internacional de la dona treballadora.

JUDIT MOYA

Com ens afecta com a estudiants?

Per començar, les estudiants ens trobem al nostre dia a dia amb classes impartides majoritàriament per homes, factor que és encara més notori a les classes magistrals, ja que són càrrecs històricament associats amb el prestigi social i més ben remunerats.

A més, ens trobem que a l'hora de rebre el contingut teòric de les assignatures, majoritàriament –per no dir tots– els plans docents parlen d'homes i d'obres escrites per homes. És un fet que gairebé no apareixen dones en els nostres plans docents i que la majoria d'assignatures no inclouen la perspectiva de gènere en la seva vessant més teòrica. Amb això, les estudiants ens trobem mancades de referents acadèmics femenins i sota una perspectiva masculinitzada de la realitat.

Aquests dos factors –entre d’altres– ens allunyen de l’existència i efectivitat d’un model coeducatiu, que es centraria en la potencialitat de les estudiants sense tenir en compte el seu gènere, al marge dels estereotips històrics que han marcat fins ara l’educació, i creant espais igualitaris en tots els sentits.

A més, la tendent privatització i europeïtzació de les universitats –tot i afectar a totes les estudiants de classe treballadora en general– afecta clarament de manera més elevada a les estudiants dones, que es troben amb més barreres a l’hora de poder estudiar dignament. Entre aquestes barreres trobem, per exemple, horaris dispersos amb classes d’assistència obligatòria, que fan impossible treballar i estudiar alhora i que menyspreen i deixen a part el treball (re)productiu a més de suposar una barrera d’entrada de la mà de les elevades taxes universitàries.

La vaga del 8M a la UPF

Les demandes que exigeixen i visibilitzen les dones estudiants i treballadores amb la vaga feminista del passat vuit de març també van arribar a la Pompeu, irrompent amb força la normalitat de la universitat.

L’any 2018, el 8 de març es va convertir en una autèntica jornada de lluita, coordinada pels diferents organismes i associacions de la universitat, però protagonitzada per totes i cada una de les estudiants i treballadores de la universitat. Es va organitzar un grup de dones representant dels anteriors i va ser l’encarregat de coordinar les accions de les diferents organitzacions estudiantils amb les de la unitat d’igualtat de la UPF: l’organisme *UPF Igualtat*.

La vaga va tirar endavant amb diversos actes: xerrades, taules rodones, passa-classes, tallers i assemblees. Es van posar damunt la taula debats com ara les relacions de cures, de consum, laborals i d’altres debats que protagonitzaren la diada com per exemple la consideració del treball reproductiu com a treball productiu, entre d’altres.

Tant els mesos anteriors com al llarg del dia 8, el moviment estudiantil (representat per organitzacions estudiantils com el Sindicat d’Estudiants dels Països Catalans (SEPC), l’Assemblea de Campus (AC) o Alternativa, entre d’altres, va irrompre amb força dins i fora de les aules. Durant les setmanes anteriors a la vaga, van incentivar la conscienciació i la participació de la resta d’estudiants no organitzades realitzant diversos passa-classes, en els quals van exposar les demandes i van fer una crida a la mobilització durant la diada.

A més, durant el dia de la vaga van interrompre l’activitat de les biblioteques dels diferents Campus de la UPF realitzant els anomenats “passa-biblioteques”, encoratjant així a les persones que hi estaven estudiant a aturar-se i participar de la vaga.

Una vaga amb caire d’alliberament nacional

La vaga del 8 de març va suposar un punt de no retorn, tant a Barcelona, com de la resta de Països Catalans, com a l’Estat Espanyol. L’any passat, va suposar un canvi a tota escala –incloent, com hem exposat, l’estudiantil– però també va suposar la inclusió d’una nova dimensió en les demandes feministes.

Concretament, el moviment feminista dels Països Catalans es va dotar, a més, d’un caire d’alliberament nacional, mostrant la debilitat d’un Govern espanyol patriarcal i repressor, enfront la força i l’objectiu inamovible i primordial de canviar les coses des del moviment feminista. Aquest, va mostrar, per exemple, el rebuig a l’existent sistema repressiu del Codi Penal espanyol, que afecta en major mesura a les dones, alhora que les deixa en un estat de desprotecció institucional, fet que hem pogut veure al llarg del 2018 amb els distints casos judicials per violències masclistes.

El moviment feminista va posar sobre la taula la imperativa necessitat d’un canvi d’estratègia, ja que un autonomisme pactat només suposaria una repressió allargada en el temps, canviant els noms i les cares. L’alliberament nacional s’ha de dotar d’aquest caire feminista, per tal de crear un model d’Estat realment igualitari.

Què esperem després del recull d’experiències d’aquest últim any?

Altra vegada, aquest 8 de març suposa una nova oportunitat per començar a traçar un full de ruta que ens permeti posar damunt la taula les noves demandes que han anat prenent més veu –com ara la necessitat de lluitar contra la feminització de la pobresa o la necessitat d’un model coeducatiu per a les estudiants–, com també les antigues i actuals demandes que continuen necessitant veu –l’aplicació de protocols efectius contra violències masclistes i LGBTIfòbiques i de perspectiva de gènere en tots els plans docents–.

La vaga del 8 de març ha de ser i serà una vaga general, pel que no serà només una vaga estudiantil i laboral, sinó que s’eixamplarà als altres àmbits que marquen el dia a dia de la majoria de les dones: cal que sigui també una vaga de consum i de cures, i cal que es faci el possible i el necessari per a que les dones puguem sortir al carrer a reivindicar els nostres drets legítims que ens han estat impossibilitats.

Per això, aquest vuit de març les estudiants tornarem a capgirar la universitat per reivindicar les nostres demandes, i no pararem fins que aconseguim un canvi efectiu. ■

Per una educació antipatriarcal, les estudiants anem a la vaga general!

ÀGORA UPF: LA REVISTA DEL CEUPF

Aquest any el Consell d'Estudiants ha decidit donar-li un nou format a aquesta revista. Volem que sigui una revista escrita pels estudiants i és per això que els articles seran sobre els temes que creiem que més ens involucren, d'allò que passa en el dia a dia en la nostra societat i que en sentim parlar a totes hores, també de tot allò que passa en la nostra universitat... Necessitem estar al corrent de tot i donar la nostra opinió,

volem fer-nos sentir. És per això que la revista adoptarà aquest nou format. Parlarem sobre l'actualitat i el nostre dia a dia a la universitat, denunciarem les injustícies que patim i molt més.

Malgrat tot això, no ens volem tancar i és per això que també us animem a participar en la propera revista enviant els vostres articles a ceupf@upf.edu i els nostres editors escolliran els millors articles! —

HOLA A TOTS/ES!

Som el Grup d'Acció Universitària de la JNC a la Pompeu Fabra.

La Joventut Nacionalista de Catalunya és una organització política juvenil que es defineix com a liberal, progressista, europeista i feminista. Des del 1980 treballa per aconseguir la llibertat de Catalunya. Ara més que mai, trebalem per fer efectiva la República, tenim un gran compromís amb els presos i exiliats i ens esforcem per treballar pel país i la seva gent!

En el cas de les universitats, la JNC s'organitza a través dels anomenats GAU (Grups d'Acció Universitària) on també trebalem per les llibertats i els drets de la comunitat universitària. Som defensors clars d'un sistema universitari de qualitat, ben finançat i amb un model basat en la tarifació so-

cial actual: taxes universitàries sostenibles compaginades amb un sistema de beques garant. Ens disposem a posar en valor també la recerca i el progrés científic com a font de coneixement. Pel que fa als nostres àmbits d'actuació dins la universitat, participem de diverses maneres: activisme, debats i conferències amb personalitats diverses del món polític, social o acadèmic, visites a institucions, participació en fòrums internacionals, com per exemple l'últim congrés d'IFLRY on membres del GAU-JNC de la Pompeu Fabra van participar en un "speed dating" sobre models educatius amb universitaris d'arreu del món. A més, ser part del GAU és una bona manera de fer nous amics, política i treballar pels país i la seva gent. Apunta't! —

Vols redactar a la revista o fer arribar una proposta al Consell d'Estudiants? Posa't en contacte amb nosaltres via:

ceupf@upf.edu

facebook.com/ceupf

[@CEUPF](https://twitter.com/CEUPF)

Aquesta revista es publica en edició en paper i digital en accés obert a través de l'e-Repository, Repositori Digital de la UPF (<http://repositori.upf.edu/>)

En enviar el seus articles perquè es publiquin en la revista, els autors cedeixen a l'editor els drets de reproducció, transformació, distribució i comunicació pública, tant per a l'edició impresa en paper com per a l'edició electrònica d'accés per internet. Aquesta cessió es realitza amb caràcter no exclusiu, per sempre, de forma universal i gratuïta.